

Я програв, бо я не переміг!..

Антоній Перковський

Я програв, бо я не переміг!
Затоптали істину в грязюку!
Я не в силах зупинити біг,
Сторінки неправди йдуть до друку.

Боже мій, прости мене, пробач!
А тягар на серці катастрофи,
За вікном чужий болючий плач,
Вічний мій докір — оції строфи!

Впала ніч на землю покаранням,
Заспокоїлись думки на мить.
Розминулась кара з потуранням,
Я не хочу більше жити...

Скільки б не шукав: усе — недоля,
Не знайти пробачення повіки!
Та настане день — загине воля,
Потечуть землею темні ріки.

Наче все життя моє — омана,
За хвилину змінюється шлях,
А в душі нестерпно болить рана,
Плаче небо по своїх зірках!

З кожним днем втрачаю найцінніше!
Кожен день — це пекло тяжких слів,
І весь час мій крик стає тихіше,
Мруть герої, захищаючи рабів...

Тільки раб презирства гідний...

Так! Я раб слабкий лише!
Тільки він — усім огидний,
Може, правдою живе...

Я забув красу ночей,
Страх і совість душу мучать!
Не відвести вже очей,
Від картин, де правди учать!

Неможливо розірвати
Ці кайдани на вустах...
Наче хочу я сказати,
Та отрута у словах!